

menkobling, som kan give nervøse fornemmelser langt ind i den danske energiverden. Frygten for, at energipolitikken vil blive brugt som miljøgeplads, er nærliggende, og efter det indlæg, jeg lige har hørt, kan den i hvert fald ikke afvises.

KV-regeringens signal, da man i sin tid koblede Energiministeriet sammen med industripolitikken, var helt anderledes. Her var der ingen tvivl om, at man opfattede energipolitikken som en vigtig og væsentlig del af erhvervslivets produktionsomkostninger og dermed dets konkurrenceevne. Det var således ikke nogen tilfældighed, at Danmark var det land, der i starten af 1990'erne havde de laveste energipriser. Denne fordel er vi nu ved at sætte over styr, og det vil få negativ betydning for konkurrenceevnen og for den velfærdsstat, vi alle ønsker at bevare, om end i forskellige udgaver.

Optagelsen af Finland og Sverige i EU betyder, at vi automatisk ender på en tredjeplads, og Norges EØS-aftale sender os ned på en fjerdeplads rent prismæssigt, når vi taler om energi. Samtidig nærmer en række andre EU-lande sig det danske prisniveau for energi, når alt tages i betragtning med hensyn til tilskud, rabatter og afgifter rundt om i landene.

Generelt må vi konstatere, at energipriserne i EU-landene stort set er de samme, når vi taler om store energiforbrugere, hvorimod Danmark har lavere energipriser for erhvervslivet, når vi taler om de små og mellemstore forbrugere. I Venstre mener vi, det er værd at slå for og holde fast ved denne fordel. Nu er energiomkostningerne kun et af mange omkostningselementer for det danske erhvervsliv; men man skal gøre sig klart, at hvis man ændrer et positivt omkostningselement til et negativt, må der kompenseres andre steder i det samlede omkostningsbillede. Ellers går det jo galt.

Angående energipolitikken har der indtil nu ikke været meget at kritisere vores nye minister for. SEAS-sagen, som den forrige regering snævlede med, er blevet løst i et konstruktivt samarbejde med oppositionen – tak for det – og med Karel van Mierts nølende accept. Jeg mener, det vil være en god idé at studere kommissærens skrivelse nærmere, når det skal planlægges, hvorledes vi i den kommende tid skal revidere de danske love om elforsyning.

Lovforslag nr. L 32 om ændret afregningsform for eltilskud til industriel kraftvarme indeholdt en regelforenkling og var en fornuftig lovændring. P.t. har vi to andre lovforslag til

behandling, og lovforslag nr. L 31 om ændring af lov om varmforsyning vil forhåbentlig ikke give anledning til de helt store armbevægelser, selv om vi vil holde godt øje med Gas- og Varmeprisudvalgets afgørelser i de ankesager, som det nu får ind under sit kompetenceområde.

Endelig har vi undergrundsloven til behandling lige nu, og her forventer vi, ministeren holder ord med henblik på at få rettet teksten og indholdet til, så implementeringen af koncessionsdirektivet kan ske korrekt og i overensstemmelse med den opnåede aftale i EU's Ministerråd. Dette er nødvendigt af hensyn til den fortsatte sikring af de gode aktiviteter, der foregår i Nordsøen med DUC som det absolutte flagskib og stadig som eneste producent. Andre konstellationer og aktører er nu ved at komme på banen i Nordsøen, og vi venter spændt på både regnskabet vedrørende Lolitafeltets bebudede kommerialisering og resultatet af andre igangværende efterforskningsprogrammer.

Vi glæder os også til at se en vellykket afslutning på fjerde udbudsrunde, som med nye forudsætninger og nye krav bliver mere markedsorienteret og samtidig stiller større krav til statens medvirken i Nordsøen. Vi vil nøje følge den administrationspraksis, ministeren vil følge ved tildeling af licenser i fjerde runde. I Venstre undrer vi os dog over, at DONG, der gennem Dofas ønsker at markedsføre sig som et kommercielt selskab, absolut skal være med i samtlige licenser; det virker ikke særlig forretningsmæssigt.

Vi lever stadig i den opgående sols periode, hvor produktionsrekorder i Nordsøen er dagligdags begivenheder, både med hensyn til olie- og gasproduktion. Danmarks fysiske afhængighed af brændsler er elimineret, og energikrisesituationer som dem, vi kendte i 1970'erne, er ikke længere sandsynlige trods fortsat uro i Mellemøsten og andre steder i verden.

Vi er energimæssigt blevet et frit folk med betydelig større handlefrihed, end vi tidligere har kendt. Denne situation må imidlertid ikke blive en sovepude, men en kim til konstant overvågning og sikring af en høj grad af selvforsyning og sikkerhed, et varieret udbud af brændsler og et uafhængigt og fleksibelt valg af brændselssammensætningen. I dansk energipolitik skal vi fastsætte de langsigtede målsætninger til gavn for befolkningen, erhvervslivet, producenterne og distributørerne. De kan med rimelighed kræve, at vi politikere giver dem mulighed for at planlægge med 10 til 15 års